

דיוקני

סטפן קוסגרובה

book-pop.com



יש שם דובים מכונפים, ארנבות מכונפות ועוד רבים אחרים, אך במיוחד סוסים קטנים בני כנפיים. מעבר "אור השמיים" נמצא עולם יפה, שם סוסי הכנפיים מתרוצצים, תוך חיפוש אחרי מקום שנאבד לפני זמן רב, ונקרא אחו הקסמים.



אילו הלכת לאורך קרן אור הירח, דרך שמיים מלאי כוכבים, היית מגיע למקום נהדר שנקרא "אור השמיים". ובמקום זה חיים יצורים קטנטנים מסוגים שונים, כולם בעלי כנפיים.



לרוב סוסי הכנפיים נעו בעדרים, אך היה סוסת כנפיים אחת שאהבה לעוף לבדה. הרעמה שלה הייתה צהובה, ועל גבה מצויירים פרחי אביב. קראו לה דייזי. כמו כל יתר סוסי הכנפיים גם דייזי רצתה מאוד להיות הראשונה שתמצא את אחו הקסמים האבוד, ומדי בוקר היא יצאה לחיפוש מאומץ.



כי לפני שנים רבות כל סוסי הכנפיים נולדו באחו הקסמים. וכשהם גדלו, הם עפו מהאחו כדי להכיר מופלאות של אור השמיים. במשך הזמן הם עפו רחוק יותר ויותר, ובסוף שכחו לגמרי איפה נמצא אחו הקסמים.



היא רצתה תחילה לספר לאחרים אך חשבה "הם מיד יבואו הנה וירצו לנגוס מהתלתן המתוק. הם רבים מאוד וכאן אין מספיק תלתן בשביל כולם. הם יאכלו את הכל ולי לא יישאר כלום". והיא החליטה לשמור את אחו הקסמים בסוד.

היא משכה ענן גדול כדי להסתיר את האחו ושם בהסתר התחילה לאכול את התלתן.



היא דהרה בשמיים והביטה הנה והנה, אך לא ראתה כל דבר מיוחד. אבל יום אחד, כשישבה על ענן מרחף בשמיים, ראתה דבר מה זוהר. היא קפצה מהענן ודהרה אליו.

היא ראתה פתאום אחו קטנטן, מלא פרחי תלתן ארגמני. היא נגסה בזהירות באחד הפרחים. היא טעמה אותו זמן מה. הוא היה מתוק ביותר.

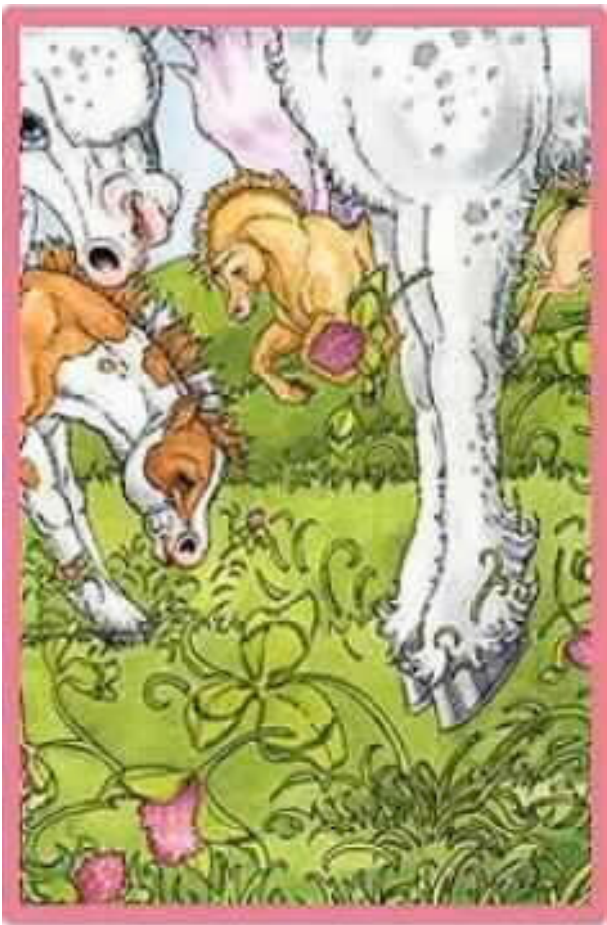
אכן, זהו! היא ידעה שמצאה את האחו האבוד. אחו הקסמים!



"לא כלום, ממש לא כלום" ענתה דייזי "רק נחתי באחו
הקס.. אא.."
"אז מצאת אותו?" שאל אחד הסוסונים.
"איזה 'אותו'?" ניסתה דייזי להיתמם.
"את אחו הקסמים והתלתן הארגמן" קרא שוב אחד
הסוסים כשהוא מניף את כנפיו בהתרגשות "כי מה זה
הדבר שבפינת הפה שלך?"
ואכן בקצה פיה של דייזי ניתן היה לראות פרח תלתן
הארגמן יפה.



אבל פתאום שמעה משק כנפיים של עדר סוסים,
המרחף בכוון שלה. היא עוד הספיקה לנגוס את הנגיסה
האחרונה ויצאה לקראתם, כדי לפגוש אותם לפני שיגלו
את סודה.
היא עפה מהר כמה שרק יכלה ופגשה אותם במרחק
שני ענבים.
"הי!" קראה "מה מעשיכם כאן?"
"אנו מחפשים את אחו הקסמים" ענה אחד מהם "ומה
את עושה?"



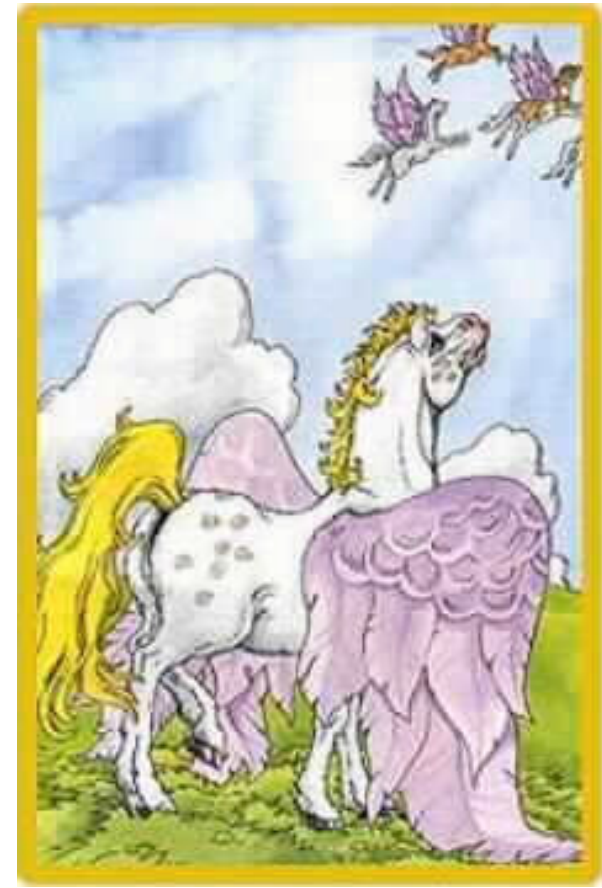
היא עמדה באמצע האחו וקראה לעדר הסוסונים "זה שלי! זה שלי!" אבל הם לא שמו לב עליה. היא רצה ממקום אחד לשני כדי לגרש אותם, אך הם היו רבים כל כך והיא רק אחת. הם פשוט עברו לידה ונגסו בתלתן המתוק ממש מולה. פרסות קטנטנות דרכו סביב בכעס.



בהתרגשות רבה התחילו הסוסים לקרוא "מהר, מהר!" דייזי מצאה את אחו הקסמים!" ומאות סוסים התחילו לעוף בכוונה, במשק כנפיים חזק. דייזי ירדה למטה כדי להגן על מה שחשבה לאחו הקסמים השייכת רק לה, וכמובן כל הסוסים דהרו אחריה.



במפח נפש היא הביטה על מה שחמדנות שלה גרמה.
"זה היה כל כך יפה" חשבה "ועכשיו הכל נהרס, כי לא
רציתי לשתף אחרים."
היא בכתה ודמעות גביש התגלגלו על לחייה ונפלו
לארץ.
"מעכשיו אתחלק עם כולם במה שאמצא" בכתה, ולאט,
לאט התרוממה לאוויר.



בסוף כולם נרגעו והביטו סביב. לא נראה כבר כלום
מלבד עשב דרוך וקצת פרחי תלתן ארגמן שבורים
לחתיכות.
"אא.." מלמל אחד הסוסים בסוף "זה לא יכול להיות
אחו הקסמים. אין כאן שום דבר מיוחד." ואחד אחרי
השני הסוסים עפו מהמקום.
דייזי נשארה לבדה, עם כנפיה שמוטות.



כשעפה משם, ניתן היה לראות תנועות קלות בעשבי
האחו. בכל מקום בו נפלו דמעות של דייזי, נבטים
צעירים קטנים הופיעו על פני האדמה, גדלו והתפתחו
לפרחי תלתן ארגמן, כל פעם יותר ויותר יפים.
אחו הקסמים חי עדיין.